

KURJUSE VÕRGUS

MAX SEECK

Soome keelest tõlkinud Triin Aimla-Laid

Ottole ja Fransile

正義

PROLOOG

Akifumi käärib käiseid mõne sentimeetri võrra kõrgemale ja tõmbab lahti köögisaare sahtli, kus hõbedased söögiriistad korralikult oma vahedes lebavad. Väikesed ja suured noad ning kahvlid eel- ja pearoogade jaoks. Lihanoad eraldi. Ja magustoidulusikad. Neli paari metallsöögipulki. Mõned pallikujulised teesõelad, mille otsas on lühike kett. Stiilne. Elegantne.

„Asuna, kas sul jäi kõht tühjaks?“ küsib Akifumi ja tõstab hõbekahvli tüdruku silmade kõrgusele. Käepideme tumenenud koht paistab väärismetallil selgelt välja. See on ärritav iluviga muidu peaaegu täiuslikus miljööös ja täiuslikult kaetud laual – detail, mida oleks saanud lihtsalt parandada, nühhkides kahvli käepidet näiteks fluori sisaldava hambapastaga.

„Ei,“ vastab tüdruk ja paneb jala üle põlve. Tüdruk on Akifumi ettepanekul istunud voodile, suud puhtaks pühkimata. Kurat küll, kui noor see väike libu välja näeb.

Akifumi võtab sahtlist taldriku ja kuhjab sellele laua külluslikust valikust erinevaid roogasid: rostbiifi rohelise pipra kastmes, õrnsoolalõhet, küüslaugukartuleid, salatit ja leiba. Toit pärineb otsekui mõne mõõduka pulmapeo puhvetlaualt või spordivõistluste vipilooži menüüst, aga väikesed üksikasjad, nagu kate, kvaliteetsed söögiriistad ja säravvalged, ühegi kriimuta taldrikud, jätaavad tervikust luksusliku mulje. Akifumi asetab taldriku lauale, avab šampanjapudeli pauguga ja täidab oma klaasi. Kahekordne annus linnaseviskit põletab endiselt kõris ja tekitab temas viivuks võitmatusetunde, kuigi nägu kipub plastist maski all higistama.

„Sina seda ei saa,“ ütleb ta ja koputab küünega vastu klaasi. „Koolitüdrukud ei tohi alkoholi juua. See on seadusega keelatud.“

Ta kuuleb oma sõnu ja tunneb, kuidas erutus temas aina kasvab.

Asuna ei ole mingi koolitüdruk. Muidugi mitte. Aga ta on piisavalt noor, et näha välja nagu koolitüdruk. Akifumi tunneb, kuidas käsi tõmbub vägisi rusikasse ja ta surub lõuad kokku, nii et hambad krigisevad.

Kuradi libu.

Akifumi painutab kaela. Ei, tal ei ole siiski kõht tühi. Klaasitäis kihisevat kaob kõrist alla ühe söömuga.

„Asuna, kus koolis sa käid?“

Tüdruk näib viivuks justkui kõhklevat ja just sel hetkel, kui ta hakkab vastama, tõstab Akifumi sõrme suule. Šš, tasa.

„Tegelikult ... ära ütle enam midagi,“ sosistab ta ja kõverdab nimetissõrme, kutsudes tüdrukut enda juurde. „Tule siia. Tule kohe siia.“

Tüdruk kohendab oma lühikest seelikut ja kõpsib kõrgetel kontsadel tema juurde.

Akifumi tõmbab ninna värsket apelsinilõhna, mis meenutab talle Kaug-Ida reise, kõrvetavat päikest ja päevituskreemi. Siis haarab ta tüdrukul patsidest ja sikutab teda allapoole.

„Tee seda veel kord, Asuna. Tee seda veel kord, kuradi libu, aga seekord tee seda südamest.“

Ja siis löön ma su peakolu vastu seda betoonseina puruks.

I.

Laupäeval, 23. novembril

Lisa Yamamoto ootab, kuni lifti kroomitud liuguksed sulguvad. Siis laseb ta kopsudesse kogunenud õhu ühe pika pahinaga välja. Ta võtab eest mustade raamidega Prada päikeseprillid ja vaatab viivuks liftiseina suure peegli kaudu endale otsa. Jumestuskreem katab stressi ja väsimuse märgid, aga see ei suuda tema silmi lustlikult särama panna. Neis ei leidu jälgegi sellest peadpöörítavast rõõmust, mida kutse Soome kuumima räppari – või üldse mis tahes laulja – plaadiesitlusele oleks temas veel mõne aasta eest tekitanud. Nüüd on valdavaim tunne pigem ebameeldiv ärevus ning juba ta kahetseb, et ei ole kodust lahkudes tarbinud midagi, mis oleks sisendanud enesekindlust: midagi kangemat kui vahuveini. Kuid kindlasti hoolitseb mõni tuttav peokülaline selle eest, et ta saab, mida vajab. Selleks pole vaja teha muud, kui vaadata õigele külalisele vastava pilguga otsa, ja siis piisab vaid kiirest käigust naiste tualetti, kaasas annus, mis garanteerib peotuju.

Lisa heidab peeglist pilgu oma kehale, mis näeb Hervé Légeri beežis Criss-Cross-kleidis välja treenitud ja piisavate kumerustega. Väljastpoolt on niisiis õnneks kõik korras. Mõnes mõttes ongi ju kõik hästi ja olukord kontrolli all: sellel õhtul on tal üksnes plaanis saada päevakangelasega paar head fotot ja ehk ka paar *story*'t teistest kohal viibivatest kuulsustest. Arvestades, kelle plaadiesitlusega on tegu, võib olla kindel, et kohal on Helsingi kuulsuste absoluutne koorekiht.

Lisa kuuleb, kuidas telefon tema käekoti sisetaskus väriseb. Muidugi on see jälle Jason. Kutt on helistanud juba kolm korda. Oleks aeg mind juba rahule jätta. Lisa pilk liigub peeglist lifti diginumbritele. Punane neli. Viis. Kuus.

Lift laseb kuuldavale lühikese viisijupi ja viivu pärast ukсед avanevad. Liftikabiini tulvab bassi raske tümps ja vali kõnekõmin, millele lisavad rütmi hõiked ja ebakorrapärased naerupahvakud.

Lisa vaatab riidehoiuni viivat punast vaipa, millel seisavad rühmas mõned kutsutud külalised, käes lillekimp või pudel. *Nobody'd*, tähtsusetud tüübid. Õnneks ei ole vaja nendega tutvuda.

Juba kauaaegne tuttav portjee Sahib märkab teda liftist väljumast ja noogutab kergelt tervituseks.

Lisa möödub suurtest klaasseintest, millest avaneb panoraamvaade üle mitu päeva sadanud vihma kastetud katuste. Eemal kerkib Helsingi üldiselt madala silueti taustal pidulikult valgustatud hotell Torni nagu tilluke Empire State Building, meenutades välimusel justkui selle väikevenda. Tänavalaternad ja akendest paistev valgus panevad selles pimedas linnas läikima kõik märjad pinnad, millele ei ole veel laskunud valge ja valgustav lumine tekk.

„No aga tere õhtust ometi!“ sõnab valges T-särgis ja mustas pintsakus laiade õlgadega kiilaspäine portjee ning aitab Lisal seljast kunst ja -karusnahast märja disainmantli. Viivu eest rõivad garderoobi jätnud paar on nüüd mõne meetri kaugusel seisatanud ja pomiseb omavahel midagi, kõige järgi otsustades käib jutt Lisast. Olid ajad, kui Lisa tundis end võhivõõraste pilkudest ja tähelepanust meelitatuna. Nüüd aga tekitavad need temas üksnes ebamugavustunnet. Mida kuradit siin nii väga passida on.

„Kuidas läheb ka?“ küsib Lisa Sahibilt ja asetab käe- ning kingakoti garderoobi letile. Ta toetub ühe käega puitäärisele, osava liigutusega tõmbab jalast mustad valgete triipudega Superstarid ja pistab varbad beežidesse kõrge kontsaga lakk-kingadesse, mis annavad talle hoobilt kümme lisasentimeetrit juurde.

„Pidu on juba täies hoos,“ vastab Sahib rahulikult, viib Lisa mantli ja ketsid nagisse ning ulatab talle tuhandete piduliste higistes kätes kortsunud garderoobilipiku.

Lisa kuuleb muusika valjust tümpsust hoolimata, kuidas telefon jälle värisema hakkab. Või on see kogu aeg helisenud. Ta otsib kotist aparadi, heidab pilgu ekraanile ja paneb telefoni vaiksele režiimile. Kurat küll!

„Täna,“ ütleb Lisa ja manab näole kiire naeratuse.

„Ole siis ettevaatlik, täna on siin liikvel palju pahasid poisse,“ ütleb Sahib ja teeb Lisale silma. Lisa muigab ja vastab talle silmapilgutusega, kuigi tegelikult ei talu ta mehe papalikult patroneerivat flirti silma otsaski.

Punase vaibaga tee kulgeb tumedate kardinateni, nende taga on näha sähvimas fotograafide välke. Vestibüülis hõljub tühja ööklubi tavapärase hõng: pörandasse, vaipa ja kardinatesse aastatega immitsenud läppunud lõhnaõli, alkoholi ja tubaka lehk, millest ei ole suudetud vabaneda remontidest hoolimata. Lisale tundmatu portjee paotab kardinat ja naine siseneb ööklubi kõrgesse, halli meenutavasse saali, mis on täis trendikais piduriideis helsinglasi. Leegitsevaks värvitud juukseid, mõistatuslikuks meigitud nägusid ja täidetud huuli, treenitud kehasid rõhutada, eritellimusel ömmeldud ülikondi ja kleite, poolirooniliselt kikkis vahavuntse ja trimmitud habemeid. Lisa peatub vaatama jalgpallivärava mõõtu fotoseina, mille suunas juhatatakse külalisi sama innukalt kui keskajal tapalavale.

„Yamamoto!“ hõikab naishääl. Lisa pilk tabab prillidega kor-pulentse ajakirjaniku, kelle nime ta ei suuda enam meenutada, kuigi tõenäoliselt on naine teda kunagi intervjuerinud.

„Tere!“ ütleb Lisa ja paljastab valged hambad hoolega harjutatud naeratuseks.

„Ehk võiksime teha sinust väikese nupukese ...“

Lisa vilksab vaadata naise selja taga seisvat fotograafi, kelle kaelas ripub õhtulehe töötaja kaelakaart. Nupuke oleks kindlasti igati lahe mõte ja tema blogile hea reklaam.

„Äkki ma käin kõigepealt seal seina juures pildistamas ära.“

„Muidugi. Me oleme siin.“

„Olgu. Lahe,“ ütleb Lisa ja pöörab seejärel teisele poole, kallistama teda inglise keeles tervitanud kutti, kellega ta ei mäleta kunagi varem kohtunud olevat. „Hi! Good to see you! Yeah, talk to you soon!“^{*}

---

^{*} Hi! Good to see you! Yeah, talk to you soon! (ingl) – Tšau! Rõõm sind näha! Just, kohtume peagi. – Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Kohe, kui Lisa on vabanenud tundmatu innukast ja magusa odekolonni lõhnalisest embusest, kõnnib ta nagu nõiutuna foto-seina poole ja jääb selle ees oleva lühikese järjekorra lõppu seisma.

Ta silmitseb hämaralt valgustatud ala ja selles õõtsuvate inimeste merd. Osa nägusid on tuttavad, osa tundmatud ja suurem osa jääb kuhugi sinna vahele. Luitunud mälestused, kaugena tunduvad välgatused öisest Helsingist. VTSK. Vestle, tantsi, suudle, kepi. Tavapäraselt just selles järjekorras, aga Lisale meenub, et mõnikord on ka kohe pärast vestlust kepiks läinud. Ja eks sama lõpptulemuseni ole vahel jõutud ka ühtki sõna vahetamata.

Kaugemal, saali tagumises osas näeb Lisa ülejäänud suminast aktiivsemat tunglemist, välkude sähvimist ning mehi ja naisi, kes poseerivad üksteise võidu fotograafidele, nõjatudes teineteise õlgadele. Kogu selle sahina keskpunkt on päevakangelane ise, sädelevasse smokingisse rõivastunud ja silindrit kandev Kex Mace's, õige nimega Tim Taussi, kahekümne kuue aastane räppar, kelle eelmisel aastal ilmunud hiphopalbum tegi Spotifys ajalugu: see kerkis voogedastusplatvormide edetabelites kõrgele kohale mitte ainult Soomes, vaid ka mujal Põhjamaades ja Saksamaal.

„Mine pildi peale, Lisa,“ hõikab pika objektiiviga fotoaparaati hoidev naine ja Lisa astub, käekott kaenlas, tohutult ämblikku kujutava plaadikaane ette. Kex Mace's. „Spider's Web“*. Välgud sähvivad kõigest hetke, ehk isegi masendavalt lühidalt. Fotograafid ei ole alati leppinud sellega, et Lisa nii üürikest aega nende päralt on. Veel eelmisel aastal nägi ta välkude sähvimist isegi unes. Suur tänu! Lisa on vaba. Rõõm näha, Lisa! Mõnusat õhtut! Naeratused tunduvad siirad ja sõnad avameelsed, aga nende varjust õhkuv jahedus ei jää Lisale märkamata. Tal on nii-öelda sotsiaalset silma, mida kümned sarnased üritused on lihvida aidanud. Kedagi ei huvita tegelikult see, kes sa oled, ainult see, milline sa välja näed või mida sa esindad. Ja teisi üksnes see, kas järelpeo labrakal kella viie ajal hommikul, kui pudelid on tühjad ja

---

* Spider's Web (ingl) – Ämblikuvõrk.

Minigripi kotikesed viimase kübemeni pulbrist tühjaks lakutud, saab sulle suhu anda või ei.

Järgmine lühike punkt päevakavas on võtta klaas kihisevat kandikult, mida hoiab kinnastatud käte vahel mustas triiksärgis ja kollase kikilipsuga teenindaja.

„Ettevaatust, et sa võrku kinni ei jääks,“ ütleb maitsetult lühikese seeliku ja rindade vahet paljastava topiga promotibi, ulatab Lisale kavalehe ja teeb talle silma.

„Ettevaatust, et sa võrku kinni ei jääks.“ Nii kuradi kunstlik ja lõpuni produtseeritud fraas. Lisa on olnud üritusel üksnes mõne minuti, aga juba on tal tahtmine ots ümber pöörata ja siit kaduda. Ta vajab julgustust, jahu, tolmu – mida iganes – kiiremini, kui on osanud arvata. Lisa pilk otsib kedagi, kes võiks olukorda leevendada tuua. Teme, Sakke, Taleeb ... Tema usaldusmehed on tõenäoliselt kohal, aga sadade teiste nägude seas varjul.

Ja siis tunneb Lisa, kuidas süda jätab löögi vahele. Seal ta jälle on: mees seisab suurte, kesklinna poole avanevate akende ees, käed taskus. Justkui süüdistav, teadvusesse puuriv pilk on täpselt samasugune nagu varem. Lisa pöörab kiiresti ümber ja läheb baarileti poole, aga ta teab isegi, et mees ei lase teda silmist.

2.

Kolmapäev, 27. november

Kõrvaklappides valjult möirgav En Vogue'i „Free Your Mind“ katkeb ajaks, kui kostab jooksurakenduse tagasiside. Seda edastab iseenesest sõbralik naishääl, mis kõlab siiski sama rõõmutult ja hingetult nagu kõik lindistatud teated: „Distsants viis kilomeetrit, keskmine kiirus kümme koma kaks kilomeetrit tunnis.“ Muusika naaseb. Jessica Niemi tõmbab ninna värsket õhku. See lõhnab nagu sügise esimesele miinuskraadidega ööle järgnev hommik: kui härmatis, mida hommikupäikese kiired maapinnal lebavate lehtede pinnalt kiiresti koristada püüavad, kui sulavad loigud,

mille õhukesed jääkaaned annavad jooksutossude vetruvate põhjade all kergesti järele ning katki praksatavad.

Jessica tunneb, nagu ta lendaks, samm on mõnusalt kerge. Ta hakkas mõne kuu eest üle pika aja uuesti tööle jooksma – harrastus, mis on varem korduvalt katkenud tema poolvigase keha valuliku vastupunnimise tõttu, tekitades läbilõikavat valu liigestes, sügavale põlvedesse puurivaid närvipisteid, säärite ja varvaseni kiirgavat pitsitust, mille vastu tavalised valuvaigistid on võimetud. Nüüd sujub jooksmine siiski kõigest hoolimata ja valu ei ole tagasi tulnud. Muidugi, kunagi see kindlasti naaseb, see on alati nii olnud. Aga senikaua kavatseb Jessica tunda rõõmu igast sammust, igast endorfiinitulvaga lõppevast spurdist. Tagantjärele tundub isegi kummaline, et tema jooksupharrastus algas hetketuju ajal. Pärast endise ülemuse Erne Miksoni matust veetis Jessica mitu nädalat justkui mingis kummalises tardumuses, istus kodus, mõeldes juhtunu üle järele. Kuni ühel päeval tõmbas jooksutossud jalga ja sööstis välja maheda kevadõhu kätte. Forrest Gumpi stiilis, nagu tema politseinikust kolleeg Jusuf oli hiljem muigamisi maininud.

Teekond kodust Töölönkatult tööle Pasila politseijaoskonda on umbes kolm ja pool kilomeetrit, marsruut viib ta esmalt Töölönlahti äärde, edasi läbi Talvipuutarha ja Eläintarha Keskuspuistosse. Selleks et jooksupuistond oleks kaks korda pikem, pöörab Jessica hommikuti sageli – nagu ka täna – Laakso ratsutamisväljaku juurest läände ja jookseb risti-rästi mööda kiviseid metsaradu kuni Ruskeasuo köögiviljaaiani.

Jessica möödub Keskustalli ratsaspordikoolist, mille kirdepooles küljes asub ka Helsingi ratsapolitsei jaoskond. Kõrgete puude varjus kulgev liivarada on üsnagi hämaralt valgustatud, laternaposte on sellel teelõigul üsna harvalt ja kontrastiks heledalt valgustatud maneežile läheb siin mets järsult pimedamaks. Puulatvade vahel lendleb suur lind.

„Hei, sina! Kuuled vä?“

Jessica heidab pilgu selja taha, aga seal ei ole kedagi. Raske öelda, kas ta ka tegelikult kuulis läbi kõrvaklappides tümpsuva

muusika kellegi hõiget. Vahel kipub ta joostes kuulma oma peas kummalisi helisid: sõnu ja hõikeid. Need hääled on saatnud teda juba nii kaua, et ta ei pööra neile enam tähelepanu.

„Jää seisma!“

Nüüd on hääl siiski liiga tõeline, et seda tähelepanuta jätta. Jessica võtab kuulari kõrvast ja vaatab uuesti selja taha. Ta jõuab märgata kogukat kuju ja tema poole sirutuvaid suuri käsi, mis haaravad tema tuulejakist. Mees vajub talle kogu keharaskusega peale ja paiskab ta maha. Jessica tunneb seljas ründaja raskust ja seda, kuidas tema põsk surutakse vastu jäises mudas kokku kleepunud lehti.

„Kuule, sina ...“ ütleb mees.

Viinahais pahvatab Jessicale näkku. Ründaja surub reied ümber tema tagumiku, mees istub tema alaseljal ja hoiab paljaste sõrmedega valusasti tema kaela ümbert. Salmiakikikossu järele haisev suu mõriseb midagi otse tema kõrva juures. Siis keerab mees Jessica ümber. Nüüd näeb ta mehe nägu, aga see on võõras. Teravad punetavad põsesarnad ja kohevad vuntsid kuuluvad umbes neljakümneaastasele räpasele, alkoholist läbi imbunud mehele. Jessicale meenub, et ta on kõigest mõne minuti eest möödunud saepururaja ääres istunud nahktagis hulgusest, kes jõi pingil plastpudelist tärpentini.

„Jõululaupäev,“ ütleb mees peaaegu sosinal. „Jõululaupäev.“

Jessica põrnitseb meest imestunult. Too on nähtavasti peast segi. Jõululaupäevani on veel kuu aega. Mehe sõrmed pigistavad Jessica lõuga. Üks käsi hoiab kinni tema paremast randmest.

Jessica võtab kokku kogu jõu ja püüab põlvega tabada mehe jalgevahet, aga see sitapea hoiab tema jalgu oma raskusega raudses haardes ning on arvatavasti nii täis, et ei tunnegi oma mune.

Jessica kuuleb pulssi kõrvades tukslemas ja tõmbab sügavalt hinge. Kare kruus kraabib põsenahka, ta näeb silmanurgast jäist liiva ja pruuniks mädanenud lehti. Ta võiks appi karjuda, aga metsas pole praegu näha ühtki hingelist. Kuskil eemal hõikab keegi midagi haukuvale koerale järele.

„Jõululaupäev,“ vahutab mees nüüd, hambad irevil.
„Jõululaupäev.“

Jessica sõrmed kobavad jakitasku põhjas olevat väikest aerosoolipudelit, mis on Soome seaduste järgi tulirelv. Praegu kannab ta seda kõikjal kaasas. Ja vaid hetke pärast saab mees silmadesse pika sahmaka pipragaasi. Viinaaurune lallamine katkeb üürikeseks üllatushetkeks ja läheb siis üle valukarjatuseks. Jessica lööb meest vaba käega vastu lõuga ikka uuesti ja uuesti, ülemised hambad saavad pihta ja murduvad, verd lendab mehe suust tema kahvatuile põsile. Jessicat vangis hoidnud haare lõtvub. Mees ajab end üllatavalt kergelt püsti ja pageb metsa.

Jessica tõmbab hinge ja tõuseb vaevaliselt. Parema käe sõrmenukid veritsevad.

Meest ei ole enam näha. Jessicale tundub, et ta kuuleb siiski kuskil eemal okste praksumist.

Ta ei lase kätt alla, vaid hoiab gaasiballooni järgmise rünnaku tarvis valmis. Ta ootab ja kuulab metsast temani kanduvaid hääli. Aga mees ei naase.

Jessica otsib välja telefoni ja valib politsei üldnumbri. Andnud kõne vastu võtnud korrapidajale ründaja tundemärgid, sörgib ta tagasi sennapoole, kust tuli, seekord ettevaatlikult. „Teekond kuus kilomeetrit, keskmine kiirus üheksa koma üks kilomeetrit tunnis.“

3.

Jessica astub üle lävepaku ja toetub puusaga vastu uksepiita. Pärast kuuma dušši jaoskonna pesuruumis kipub keha nüüd tagantjärele higiseks tõmbuma, nii et tumesinine triiksärk kleepub vastu selga, ja tema püüab seda märkamatuult vöö vahelt välja sikutada. Käsi, millega ta ründajale vastu lõugu virutas, valutab põrgulikult, selle peaks laskma töötervisearstil üle vaadata, vast isegi röntgenipildi teha.

„Niemi, tõmba uks kinni,“ ütleb vanemkomissar Helena Lappi ja koputab nimetissõrmega juhtmevabal hiirel. Jessica

perekonnanimi kostab tema suust nii, nagu oleks sel vastik maitse. Jessica sulgeb enda järel ukse, mis muudab toa senisest väiksemaks. Ruumis hõljuv parfüüm toob silme ette kalli ja kärtsu värvi seebitüki.

Helena Lappi ehk oma maja inimestele tuttavlikumalt Hellu, pöörnitseb endiselt arvutiekraani ja Jessical on võimalus ringi vaadata. Ruum on üldiselt samasugune nagu Erne ajal: minimalistlikult askeetlik konku, mille valged seinad lausa anuvad enda lähedusse hallust lõhkuvaid värve ja vorme. Ribakardinad ripnevad aknaruutude ülemises servas ja pistikupesad pungitavad neljakaupa seinast ka kohtades, kus kellelgi voolu vaja ei lähe. Kabinet on kogu oma ametlikkuses ja trööstituses täiesti klass omaette. Siiski tundub see alles nüüd, kui Ernet siin ei ole, pitsitav ja hingetu: oma suure südamega kogu osakonda valgustanud isik on lahkunud.

„Me ei ole veel jõudnud korralikult rääkidagi,“ ütleb Hellu ja viipab Jessica istuma.

Jessica istub, paneb sõrmed süles risti ja vaatab pisut üle neljakümneaastase naise pruune silmi, mis ei sobi kuigi hästi kokku tema blondiks värvitud lühikeste juustega.

Isikuvastaste kuritegude üksuse juhi tooli on pärast Erne märtsikuist lahkumist raputanud paras turbulents. Esimene kandidaat, pensionieale lähenev õlleköht, jõudis üksust juhtida vaid mõne kuu, enne kui tal õnnestus end nihverdada soojale kohale politseiameti peastaabis. Teine kadus üksusest vaikselt, olles jõudnud ametis olla enam-vähem sama kaua: usaldusväärse allika kohaselt sai mehele saatuslikuks linnaseviski. Pikalt jätkunud sõprus pudeliga oli parajasti pooleli oleva abielulahutuse tõttu süvenenud lausa saatuslikuks armastuseks. Ühesõnaga – klassikaline juhtum.

Hellu aga jätab küll sellise mulje, et tema ei ole siit niipea kuhugi minemas. Temast õhkub tööindu ja ametiga kaasas käivat enesekindlust, mis paraku teeb temast ka ärritavalt pedantse ülemuse. Jessica on tegutsenud Hellu alluvuses üksnes paar nädalat,

aga juba nüüd on selge, et ülemus armastab punktuaalsust, protokoll, peaaegu sõjaväelist korda ja äraostmatut bürokraatiat. Hõõrdumist on olnud tunda esimesest päevast peale ja Jessica ei ole aimugi, mis võib olla selle põhjus. Igal juhul on Pasila koridorid muutunud päev-päevalt aina kitsamaks – justkui need kaks naist ei mahukski neisse kõrvuti kõndima.

„Palju õnne Kalasatama juhtumi puhul,“ ütleb Hellu tuimalt. Ta viitab sellega Arcturuksenkatu tapmise kohtueelsele uurimisele, mille Jessica on üllatavalt kiiresti lõpetanud. Kuritegu iseenesest ei olnud mingi maailmaklassi müsteerium: juba varemgi vägivallatsenud mees oli pesapallikurikaga purjuspäi löönud oma vana sõbra surnuks ja kandnud laiba Pärsia (või pigem selle Hiina päritolu odava koopia) sisse mässituna korteriühistu prügikonteinerisse.

„Täna,“ ütleb Jessica ja püüab erapooletult naeratada. See on kõigist naerutustest kõige diplomaatilisem, aga seda on kõige keerulisem esile manada. Hellu lehitseb pabereid ja vilksab altkulmu Jessica poole vaadata. Jessica tõstab jala üle põlve. Põlv tabab lauanurka ja paneb pastakad pliiaitsihoidjas värisema.

„Ma rääkisin just äsja prokuröriaga. Nad olid rahul. Neil on sealt nüüd lihtne jätkata,“ ütleb Hellu.

„Seda oleks nüüd tõesti üsna keeruline tuksi keerata, kui me andsime neile relva, motiivi, DNA, mis seostab selle ...“

„Nagu ma juba ütlesin, palju õnne,“ ütleb Hellu vahele ja laseb hiirest lahti. Selles, kuidas ta seda teeb, on midagi kaalutletut. Iseenesest on tegu tähtsusetu liigutusega, justkui lõpetaks ta avamängu. Eelmängu. *Small-talk*’i*. „Said oma kiituse kätte, Niemi. Nüüd käänan sul kaela kahekorra.“ Vanemkomissar toetub tooli seljatoele ja naksutab halvaendeliselt keelt.

„Ma olen püüdnud kõigiga vestelda. Kogu rühmaga tuttavaks saada. Ainult sinuga ei ole veel jõudnud, sest sina olid selle Kalasatama looga hõivatud, aga nüüd ...“ ütleb Hellu ja kõverdab vasaku käe sõrmi. Sõrmusesõrme kaunistab nähtavasti sihilikult lihtne sõrmus, mis on terasest või valgest kullast. Randmel on tal

---

* *Small-talk* (ingl) – kerge, sageli sisutühi vestlus.

kobakas nutikell, mille abil kavatseb ta nähtavasti tagada endale igavese elu. Või vähemalt midagi ligilähedast.

„Nii palju, kui ma aru olen saanud, olite teie vanemkomissar Erne Miksoniga väga lähedased. Et sa töötasid temaga koos pikalt ... mitu aastat seda oligi?“

Jessica kuuleb Erne nime ega saa jätta mõtlemata mehe rüügelarmilisele näole. Hallile habemetüükale ja sõbralikele silmadele. Pisut koomilisele aktsendile ja teravale suitsuhaisule, mis jäi temast alati ruumi ka siis, kui tema sealt lahkus.

„Kaheksa,“ vastab Jessica hetke pärast, justkui oleks kasutanud sekundeid ainult selleks, et arvestada kokku Ernega ühiselt tegutsetud aastaid.

„Ja ma olen kuulnud ka seda, et sa tundsid teda juba varem. Et te olite sõbrad.“

„Olimegi. Jah.“

Hellu vaatab Jessicat tähelepanelikult, justkui püüaks ta teise nägu uurides saada lisateavet tema ja endise ülemuse suhte kohta. Siis maheneb tema pilk pisut.

„Jah, kurb lugu. Ja tunnen kaasa, tagantjärele või nii. Kellelgi meist ei ole liiga palju häid sõpru.“

„Täna.“

„Vähk ... Paganama vähk. See on üks kuradi vastik tegelane.“

„On küll.“

„Põhjus, miks ma siin praegu Miksonist räägin ja raputan soola haavadele, mis ei ole veel korralikult armistuda jõudnud, on see, et minu oletuse järgi tuleb meil sinuga omavahel veel palju tegemist. Võrreldes üksuse teiste politseinikega.“

Jessica tõmbab keelega üle kuivade huulte ja ootab, et vanemkomissar jätkaks. Seda aga ei juhtu.

„Omavahel palju tegemist?“

Hellu näib olevat tibake pettunud, justkui oleks ta oodanud, et Jessica suudab tema mõtteid lugeda.

„Kuule, Niemi,“ ütleb Hellu kiiresti sisse hingates ja jätkab: „Ma tean, et sa oled hea politseinik. Ma olen kuulnud seda öeldavat nii mitu korda, et ma ei kahtlegi selles. Aga samuti olen

kuulnud, et sul oli Erne ajal teatud kalduvusi. Noh ... näiteks kalduvus ... soleerida. Jätta juhtnöörid ja käsud vahel tähele panemata.“

„Ahah,“ ütleb Jessica ja näeb vaeva, et rahu säilitada.

Ta katsub laua varju jäävat paistes kätt. Tal oleks vaja peagi kuskilt mõned valuvaigistid hankida.

„See teave ei jõudnud minuni mitte sinu kolleegidelt, mitte selle üksuse uurijatelt, vaid kõrgemalt,“ ütleb Hellu.

„Sa oled nähtavasti sunnitud nii ütleva.“

„Niemi, minu küsimus sulle kõlab nii: kas sa oled teinud seda sellepärast, et teil oli Miksoniga pikk ja lähedane suhe või tegid sa seda sellest hoolimata? Minu meelest on siin suur vahe sees,“ ütleb Hellu ja tema näole ilmub peaaegu märkamatu muie. Siis jätkab ta: „Sest viimane võimalus on minu jaoks loomulikult keerulisem variant. See tähendab ju, et mul tuleb valmistuda karmideks meetmeteks. Sest mina lihtsalt ei talu mitte mingisugust soleerimist. Mina ei ole Erne Mikson.“

„Kuradi ennasttäis moor, sa ei pääse Ernele isegi mitte lähedale,“ mõtleb Jessica.

Ta silmitseb naist, kelle säravad silmad vaatavad talle ootavalt vastu. Säärastel hetkedel põleb Jessica soovist näidata võimule keskmist sõrme, saata kogu asutus perse ja võtta lõpparve. Isikuvastaste kuritegude osakond vajab teda kindlasti rohkem kui tema neid. See on alati nii olnud.

Aknaraamide ühenduskohad nagisevad ärritavalt, kuigi väljas ei ole isegi tuult.

„Meil Ernega oli välja kujunenud teatud koostööharjumus,“ alustab Jessica. „Ja see võis vahel paista väljaspoolsetele kummalisem, kui see tegelikult oli. Kes iganes sinu allikas ka on, kahtlemata on temal olnud suhteliselt võimatu kirjeldada minu ja Erne dünaamikat.“

„Ehk teisisõnu: sulle ei valmista raskusi tegutseda edaspidi vastavalt minu moodustele?“

„Sellele on pagana raske vastata, sest ma veel isegi ei tea, millised need sinu moodused on,“ ütleb Jessica, kuigi oletab, et see

vastus mõjub Hellule nagu punane rätik. Vanemkomissar lööb käega vastu lauda – mitte vihaselt, aga siiski piisavalt kõvasti, et panna Jessica võpatama – ja tema suust kostab ärritav hää, mis meenutab televiktoriinide märguannet valesti vastanule ning suurt punast X-tähte.

„Niemi, vale vastus.“

„Ma tahan öelda üksnes seda, et kui sina kavatsed siin uue direna kõik ümber muuta, siis arusaadavalt on sellega seoses oodata negatiivseid tundeid ja muutustele vastuseisu. Ja mitte ainult minult, vaid kahtlemata mujaltki. Erne alluvuses suutsime igal juhul alati saavutada üsna häid tulemusi. Milleks hakata muutma midagi, kui see ei ole isegi ...“

„Niemi,“ ütleb Hellu rahulikult ja jätkab: „Sa ütled praegu just kõiki neid asju, mida ma kuulda ei taha.“

„Olgu ...“

„Ja ausalt öeldes piisab juba sellestki vestlusest, et kinnitada ettekujutust, mis mul sinust on tekkinud.“

„Ma ei taha olla kuidagi ...“

„Me tuleme varem või hiljem selle juurde tagasi. Loodetavasti üksnes selleks, et saaksin avaldada sulle tunnustust suutlikkuse eest uue olukorraga kohaneda.“

„Jääme lootma,“ ütleb Jessica väsinult ja tõuseb.

„Niemi.“

„Kõneta mind veel kord mu perekonnanimega ja ausõna, ma sikutan sind neist tobedatest vesinikblondidest juustest,“ mõtleb Jessica vihaselt.

„Jah?“

„Me ei ole veel lõpetanud.“

Jessica istub uuesti ja loeb mõttes kümneni.

„Mul on vaja sinuga ka tööasjust rääkida,“ ütleb Hellu ja teeb sõrme suus märjaks. „Kas need näod on sulle tuttavad?“ jätkab ta ja otsib paberite vahelt prindi, mis on õhtulehe suure pealkirja kuvatõmmis. Jessica haarab paberi enda kätte ja vaatab fotosid, millel on noor naine ja mees. Mõlemad on omamoodi ilusad ja

trendikad ning fotodelt õhkub meeletut energiat ja eluindu. Nad on eeskujud, *trendsetter*'id*. Jessica on näinud neid fotosid viimase kahe ööpäeva jooksul korduvalt.

„Need blogijad.“

„Just nemad.“

Lisa Yamamoto ja Jason Nervander. Soome kaks kõige suurema jälgijaskonnaga sotsiaalmeediakuulsust ja elustiiliblogijat. Mõlema kohta on paar päeva tagasi hakanud politseile saabuma murelikke järelepärimisi: kumbki neist ei ole pärast laupäeva õhtul toimunud Soome tuntuima räppari plaadiesitluspidu koju jõudnud.

„Kas see tuleb meie üksusele?“ küsib Jessica ja asetab paberilehe lauale. See võimalus, et juhtum nende töölaual maandub, on tal juba varem peast läbi käinud. Võib-olla on ta seda isegi salajas soovinud. Kadumised on sageli huvitavamad juhtumid kui tava-pärased mõrvalood. Need on nagu ooperid, kus surnukeha tuleb avastada enne vaheaega. Teine vaatus ei alga ealeski, kui kadunud leitakse elusana. Ja vahel neid ei leitagi.

„Veel eile näis kogu lugu kindlalt sellele viitavat, et tegemist on mingi trikiga. Sest nad tunnevad teineteist hästi ja neile mõlemale on lisandunud üksnes selle kadumise tõttu kõvasti uusi jälgijaid. Aga täna hommikul juhtus siiski midagi, mis pani meid kahtlustama, et tegemist on kuriteoga.“

„Mis nimelt?“ küsib Jessica ja pöörnitseb paberilehte laual.

„Lisa Yamamoto Instagrami-kontole ilmus uus foto,“ jätkab Hellu ja asetab Jessica ette uue lehe. See on blogija Instagrami-konto kuvatõmmis. Foto kujutab kollakaspruunist kivist kõrget majakat.

„Mis see on?“

„Söderskäri majakas. Porvoo avameresaarestikus. Loe teksti pildi all.“

Jessica vaatab foto alla ja näeb tuhandeid meeldimisi kajastava numbri all teksti. Viivuks kujutleb ta, et seljale tekkinud niiskus

---

* *Trendsetter* (ingl) – suunaseadja, trendimääraja.

ei olegi higi, vaid vahtralehtede pinnale külmakraadide tekitatud peeneteraline härmatis. Ta tunneb, kuidas külm jutt temast läbi käib.

*On mere põhjas kääbas põhjatu,
Ei sinna appi ükski käsi ulatu.
Me printsess puhkab und, mis igavene,
ta üle peagi jää ja tekk nii lumine.*

4.

Jessica kuuleb lasku. Seejärel teist. Ja viivu pärast aina kiirenevas tempos veel kaheksat. Iga lask järgneb eelmisele üha kiiremini, kuni kümne padruniga magasin on tühi ja püstoli kelk jääb algasendisse. Viivuks hõljub nende ümber tugevat püssirohulõhna.

Jessica võtab kõrvaklapid peast.

„Asjata kiirustasid. Sul ei ole mitte mingil juhul vaja teha kümnet lasku,“ ütleb Jessica, samal ajal kui Jusuf võtab püstolilt salve ja asetab relva lauale. Mehe sõrmed tõmbuvad korraks rusikasse.

„Kõik tabasid märklauda,“ ütleb Jusuf monotoonselt ja hakkab märklauda poole minema. Lasketiirus ei ole peale nende hingelistki. Pasila peamaja lasketiirus ei ole Ameerika telesarjadest tuttavaid nupuvajutuse peale laskja juurde siinidel tagasi liuglevaid märklaudu. See-eest on siin küllaldaselt eri harjutusteks mõeldud liikuvaid ja pöörlevaid sihtmärke.

Jessica paneb juuksed hobusesabasse kinni, järgneb Jusufile ja jääb viivuks silmitsema mehe lihaselist selga. Jusuf on alati sportlik olnud, aga viimastel kuudel on ta veetnud jõusaalis rohkem aega kui tavaliselt. Tõuke aktiivsemalt treenima hakata andis nähtavasti Jusufi haiguspuhkus, mis kestis veebruari lõpust maini ja mille jooksul sai otsa tema pikaajaline kooselu.

Alates tööle naasmisest on Jusuf olnud kuidagi kinnisem ja kaugem. Võib-olla on ajend lahkuminek. Või veebruaris Kulo-saaris juhtunud sündmused. Arvatavasti on põhjus nende kahe või koguni mitme asja koosmõju.

„Vaata nüüd ise,“ ütleb Jusuf, võtab taskust väikese rulli ja hakkab kuuliauke pruuni kleeplindiga lappima. „Pähe, pähe, rinda, pähe, rinda, pähe ...“

Viis, kuidas Jusuf loetleb umbmääraselt inimtorsot meenutavat papist sihtmärki tabanud laske, on oma lakoonilisuses võigas. Jessica teab, et Jusuf ei ole praegu tema ise ja mehe enesetunne pole kiita. Ta suudab küll hakkama saada oma tööga ja isegi piisavalt täpselt tulistada, aga Pasila politseimaja koridorides ei liigu enam seesama vana hea Jusuf, kelle rõkkav naer on varem sageli nakatanud neid, kes temaga ülemise korruse avatud kabinetti jagasid. Viivuks tunneb Jessica valusat nukrust selle pärast, kui palju kõik viimase aasta jooksul on muutunud. Ja siiski on mõni asi jäänud endiseks. Üksnes Erne ja Mikael on läinud. Mõlemad on surnud, nii ingel kui ka saatan.

Nad naasevad vaikides laskekohale.

Jusuf võtab kaitseprillid eest ja kõrvaklapid peast ning kükitab korjama kiviõrandale kukkunud üheksamillimeetriseid padrunikesti. Lae valgustorud täidavad ruumi haiglakoridoriga sarnase külma valge valgusega.

„Kuidas muidu läheb, Jessi?“

„Kentsakas hommik, mingi tattis hullumeelne ründas mind jooksurajal,“ ütleb Jessica ja vangutab pead. Jusuf näib korraga murelik.

„Jeesus, Jessi! Kas sa jäid terveks?“

Jessica tõstab parema käe, mille sõrmenukid näevad välja nii, nagu oleks ta löönud rusikaga mõne korra vastu tellisseina. „M i n a küll, jah. Aga selle napaka tundemärk on nüüd vähemalt üks puuduv esihammas.“

„Oi, kurask,“ vannub Jusuf ja vaatab Jessicat.

„Mul pole midagi häda,“ kordab Jessica rõhutatult. „Ehk saadakse see poolearuline ka kunagi kätte.“

„Kas sa tulid laskma?“

„Ei,“ vastab Jessica samal hetkel, kui kuskil läheduses koridori raske uks valju põmakaga sulgub. Jessica lükkab juuksed otsaesiselt ära. „Ma käisin just Hellu juures vestlusel.“

„Vanemkomissar Lappi,“ pomiseb Jusuf ja mühatab: „Ernel oli vähk. See naine on vähk.“

„Jah. Ta ei ole vist minust erilises vaimustuses.“

„Talle ei meeldi keegi.“

„Ma olen muud kuulnud,“ ütleb Jessica ja kallutab naeratades pead.

„Misasja?“

„Näiteks seda, et ta passib su tagumikku alati, kui sa temast möödud. Või alati, kui sa nõupidamistoas püsti tõused. Ja et sina tõused just sellepärast aina sagedamini.“

„Minu meelest on too naine naisega abielus.“

„Tagumik on tagumik.“

„No ja las siis vaatab. Ma annan endast parima,“ ütleb Jusuf ja pühib meelekohast higi. T-särgi varrukate alt paistvatel biitsepitel mängivad veresooned on hakanud uue treeningprogrammi ja eritoitumise tulemusena selgemini välja joonistuma. Jessica loodab, et Jusuf jõusaalitrenniga üle ei pinguta. Parajad lihased ning väleda mehe kergus sobivad Jusufile paremini kui lai selg ja hiiglaslikuks punnitatud kivikõvad jõumeheõlad.

„Sina oled ju nüüd vaba, on mul õigus?“ küsib Jessica.

„Vaba?“

„Ma mõtlen, et sul ei ole ju praegu ühtki juhtumit käsil?“

„Ma juba arvasin, et sul on mulle mõni daam valmis vaadatud. Aga jah, ei ole ... praegu midagi pooleli. Ma olen paar päeva aidanud Ninal lahendada üht armulugu, tapmiskatset.“

Jessica silmitseb letil lebavat relva ja mõtleb, kas Jusuf kavatseb ka teise salvetäie märklaua pihta tulistada.

„Mis sul seal on?“ küsib Jusuf ja on ilmselt alles nüüd märganud kausta naise kaenla all. Üks padrunikestades pudeneb tema peost põrandale ja veereb kaugemale. Jusuf silmitseb treitud messingitükikest nagu karjus, kelle lambuke on karjast eksinud.

„Need blogijad,“ ütleb Jessica.

Jusufi näole tekib huvitunud ilme. Pilk pöörduv Jessica poole.

„Tõsi ka või?“

„Kas sa tead selle juhtumi tausta?“